Вони вимикають світло і його біла тінь мерехтить
іще мить, поки не розчиниться
мов пігулка у склянці пітьми. І повстане.
Стіни готелю вистрілюють у небесний морок.

Порухи кохання вщухли і вони заснули,
однак їх заповітні думки злучаються,
як два кольори, що вливаються одне в одне
на вологому папері малюнку школяра.

Темно і тихо. Але вночі місто насувається
ближче. Темними вікнами. Будинки вже тут.
Вони оточили і чекають так близько,
щільна юрба невиразних облич.

Переклад Д. Суворова